

ния пжтъ. Търкулна се надолу и викна:

— Сбогомъ, майчице! Прощавай, ниво златокласа! Азъ вече заминавамъ!

— На добъръ часъ, дъще!
— проговори старата ябълка,

а житнитъ класове се поклониха.

— Тикай ме, вѣтре!

— Накжде?

— Къмъ града.

Вѣтъртъ подхвана румената ябълка и я понесе пѣргаво надолу. Подиръ единъ часъ тя стигна въ града. Както се бѣше засилила — влѣзе подъ пжтната порта, право въ единъ дворъ, пѣленъ съ свине. Свинетъ щомъ я зърнаха, втурнаха се съ навирени опашки — да я сруската. Сборичкаха се надъ нея, бутнаха я съ зурли-

тѣ си и тя се търкулна назадъ — излѣзе пакъ навънъ. Вѣтъртъ я подхвана отново и я засили насреща къмъ брѣга на рѣката. Ябълката падна въ водата и запищѣ:

— Помощь! Олеле, удавихъ се!

Ала водата не можа да навлѣзе въ гърлото ѝ, защото нѣмаше гърло, и тя плувна по течението между сивитѣ смѣшни юрдечки, които ловѣха рибки съ вдигнати нагоре крака, като лопатки. Единъ рибаръ хвърли мрежа и замрежи ябълката съ десетина рибки. Изтегли лова си на брѣга, прибра рибкитѣ въ една кофа, а ябълката

хвърли на пѣсъка. Отмина. Ябълката изсѣхна и червената ѝ кожа заблещука. Подиръ пладне на рѣката пристигна една суха жена съ вехта черна забрадка — да пере. Щомъ се наведе да натопи прането, тя съзрѣ ябълката и очитѣ ѝ свѣтнаха. Прибра я въ пазвата си. Когато се върна въ кѣщи, викна отдалечъ на болното си момиче, което лежеше въ постелята:

— Познай какво ти донесохъ!

— Мидена черупка, маменце.

— Не е черупка, ами ябълка.